

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
AGENCIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
A JUDEȚULUI „V”

DECIZIA nr. 19/29.06.2007
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. „M” S.R.L. „V”
înregistrată la D.G.F.P. „V” sub nr.”C”/01.06.2007

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului „V” a fost sesizată de Administrația finanțelor publice „V” - Serviciul inspecție fiscală persoane juridice prin adresa nr. „a”/01.06.2007, înregistrată sub nr. „C”/01.06.2007 asupra contestației nr. „c”/21.05.2007 formulată de S.C. „M” S.R.L. „V” împotriva Deciziei de impunere nr. „DI”/24.04.2007 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de Administrația finanțelor publice „V” - Serviciul inspecție fiscală persoane juridice, în baza raportului de inspecție fiscală nr.”a” din 17.04.2007.

S.C. „M” S.R.L. „V” cu sediul în „V”, strada T, Bl., Sc., Ap..., jud. „V”, înregistrată la Registrul Oficiului Comerțului sub nr. ./2000, Cod de Identificare Fiscală RO are ca obiect principal de activitate „Fabricarea pâinii; fabricarea produselor proaspete de patiserie”, cod CAEN 1581.

Contestația, depusă la Administrația finanțelor publice „V” sub nr.”C1” din 22.05.2007, are aplicată amprenta ștampilei societății și a fost semnată de reprezentantul S.C. „M” S.R.L. „V” în data de 24.05.2007.

Obiectul contestației îl reprezintă obligațiile fiscale suplimentare de plată privind:

- TVA de plată = „S1” lei;
- majorări de întârziere = „S2” lei, împreună cu

Baza de impunere privind TVA în sumă de = „BI” lei;

Cum Decizia de impunere nr. „DI”/24.04.2007 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și Raportul de inspecție fiscală nr. „RI” din 17.04.2007, întocmite de Administrația finanțelor publice „V”-Serviciul inspecție fiscală persoane juridice au fost comunicate societății comerciale prin poștă cu confirmare de primire în data de 27.04.2007, iar contestația a fost depusă și înregistrată sub nr.”c1” la registratura organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, în data de 22.05.2007, rezultă că a fost respectat termenul legal prevăzut de art.177 (1) din O.G.nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art.177 alin. (1) și art.179 alin.1 lit. a) al O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare D.G.F.P. „V” este competentă să soluționeze pe fond contestația.

I. Societatea contestă obligațiile fiscale suplimentare de plată privind taxa pe valoarea adăugată în sumă de „S1” lei și accesoriile aferente în sumă de „S2” lei, stabilite prin decizia de impunere nr. „DI” din 24.04.2007 pentru perioada 01.02.2002-30.09.2006.

În motivarea contestației societatea arată că:

- motivele de fapt si de drept sunt determinate de modul subiectiv și tendențios în care cei doi inspectori fiscali au aplicat legislația în materie la analizarea activității societății;

- organul fiscal, în mod eronat, nu a recunoscut ca deductibile fiscal cheltuielile cu pierderile tehnologice la materia primă – făină de grâu aferente procesului de fabricație a pâinii;

- nu este de acord cu afirmația organului fiscal privind faptul ca s-a constatat un randament scăzut la făină de grâu per kg de pâine față de societățile cu activitate similară, afirmație pe care o consideră falsă și speculativă, nefiind susținută cu probe ori documente referitoare la randamente înregistrate de alte firme si mai mult organul de inspecție fiscală nu a calculat nici măcar randamentul realizat de S.C. „M” S.R.L.;

- norma proprie de consum a fost prezentată organului de control și este determinată funcție de procesul tehnologic fiind calculată în funcție de capacitatea cuptorului (200 buc. pâine la 300gr./buc. = 60 kg pâine) . Pentru cantitatea de 60 kg pâine coaptă societatea susține ca este necesară cantitatea de 74 kg aluat fabricat din 45,6 kg făină de grâu, rezultând astfel că dintr-un kg de făină de grâu se obține 1,62 kg de aluat, adică randamentul la făină de grâu este de 1/1,315 (1 kg făină = 1,315 kg pâine produs finit). Aceasta reprezintă numai partea de normă de consum proprie, respectiv, materia primă care participă direct la fabricarea pâinii si se regăsește integral transformată în produs finit, 1,315 fiind randamentul pentru faza de malaxare a aluatului.

Pentru celelalte operațiuni și faze tehnologice (scoaterea aluatului din malaxor, portionarea aluatului în bucăți, cântărirea fiecărei bucăți de aluat, formatarea, asezarea acestora pe panacode, etc. este necesar să se consume alte cantități de făină de grâu care nu se regăsesc în totalitate în produsul finit, dar ajută procesul tehnologic, considerate de societate pierderi tehnologice, ajungându-se la un consum de 49,2 kg de făină pentru a obține 60 kg pâine coaptă, deci un randament final de 1/1,2195. (1kg făina = 1,2195 kg pâine coaptă)

- consumurile de făină sunt cele înregistrate în evidența contabilă în baza bonurilor de consum.

- nu este de acord cu cele precizate în raportul de inspecție fiscală cu privire la rezultatele controlului inopinat efectuat de comisarii Gărzii financiare, considerând că nu a fost vorba de lipsă în gestiune, așa cum susține organul de inspecție fiscală ci de un plus de 1.250kg făină de grâu neconsumată dar dată în consum. Ceea ce demonstrează inexistența pierderilor tehnologice, Lipsa în gestiune fiind constatată la un depozit si nu la brutărie;

- organul de inspecție fiscală nu trebuia să țină seama numai de prevederile art. 21 (1) și 3(d) Cod fiscal ci si de pct 35 din Normele metodologice;

- nu este de acord cu aplicarea în speță a art. 128 alin. (3) lit e) și art. 145 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal care se referă la lipsuri în gestiune și perisabilități si nu au legătură cu cazul de față în care este vorba de un consum necesar care pentru că nu se regăsește încorporat în produsul finit reprezintă o pierdere tehnologică, impusă de tehnologia de fabricație.

- pierderile tehnologice au fost calculate lunar în funcție de cantitatea totală de pâine fabricată si s-a întocmit pentru ele bon de consum în baza căruia s-a realizat înregistrarea în contabilitate;

În final arată că nu recunoaște ca obligatie legală de plată diferențele de impozite și taxe precum și accesoriile aferente acestora referitoare la obligațiile fiscale suplimentare de plată privind:

- baza impozabilă TVA..... **”BI”** lei;
- Tva de plată..... **„S1”**lei;
- majorări de întârziere.....**”S2”**lei

II. Prin raportul de inspectie fiscală încheiat la data de 17.04.2007, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestata, organele de inspectie fiscală ale Administratiei finantelor publice „V” – Activitatea de inspectie fiscală persoane juridice, au constatat urmatoarele:

Perioada supusă verificării fiscale desfășurată la sediul societății, in perioada 16.01- 29.01. 2007, 28.02 – 10.04.2007 : 01.01.2002 – 30.09.2006.

- in ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată organul de inspectie fiscală a constatat că:

- societatea inregistrează si declară o TVA in sumă negativă, la sfârșitul perioadei, in sumă de “-S0” lei.

- in urma constatărilor menționate la capitolul impozit pe profit privind cheltuielile nedeductibile, a stabilit tva de plată in sumă de „S1” lei.

Diferenta suplimentara de taxă pe valoare adăugată (in suma de y lei, compusă din „S1” lei tva de plată + -S0”ei soldul sumei negative din decontul de tva) conform Anexei nr. III.2.a “Suația privind tva deductibilă și colectată” din Raportul de inspectie fiscală a fost stabilită prin calcularea tva colectată pentru cheltuielile nedeductibile, pentru care societatea nu are drept de deducere conform prevederilor art. 18 lit a, art. 19 lit. b din OUG nr. 17/2000, cu modificările ulterioare, art. 22 alin. 4 lit. a si alin. 6, Legea nr. 345/2002, art.128 alin. 3 lit. e) și art. 145 alin. 5 lit. c) din Legea 571/2003 cu modificările ulterioare, precum si din neînregistrarea in luna august 2005 a două facturi fiscale emise de contribuabil: f/1.08.2005, tva aferentă in sumă de d lei si f in 31.08.2005, tva aferentă t ei nerespectând prevederile art. 156 din Legea nr.571/2003 cu modificările ulterioare. Pentru debitele suplimentare, organul de inspectie fiscală a calculat majorari de întârziere in sumă de z lei și penalități de întârziere in sumă de w lei (anexele III. 2.b și III.2.c), accesorii calculate pâna la data de 10.04.2007.

În referatul cu propuneri de soluționare, organul de inspectie fiscală propune respingerea contestației.

III. Din analiza actelor si documentelor existente la dosarul cauzei, in raport cu prevederile legale aplicabile spetei, si avand in vedere motivațiile invocate de contestatoare, se rețin urmatoarele :

Perioada verificată : 01.01.2002 -30.09.2007. .

1. Referitor la taxa pe valoarea adaugata:

Cu privire la taxa pe valoarea adăugată in sumă de „S1”lei Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală finantelor publice a județului „V”, biroul solutionare contestații este investită să se pronunțe dacă societatea:

a) datorează la bugetul statului taxa pe valoarea adăugată in sumă de „q” lei aferentă unor materii prime achiziționate, inregistrate in contabilitatea proprie drept pierderi tehnologice, si

b) datorează la bugetul statului suma de „p” lei taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor neînregistrate in evidenta contabilă.

a) Referitor la suma de „q” lei tva de plată contestată

In fapt, organul de inspectie fiscală, în capitolul III.1 IMPOZIT PE PROFIT- 2. Cheltuieli nedeductibile reprezentând pierdere tehnologică al Raportului de inspectie fiscală nr. „a”/17.04.2007, în baza prevederilor art. 4 alin. (4) din O.G. nr. 70/1994, art. 9 alin.1 din Legea nr.414/2002 și art. 21 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și a normelor de aplicare a acestor acte normative constată având in vedere documentele puse la dispozitie de societate, nota explicativă dată de administratorul acesteia precum si precizările Gărzii Financiare in Procesul verbal de constatare incheiat cu ocazia inventarierii stocului de făină de grâu din data de 30.10.2005, că in

perioada supusă inspecției fiscale societatea înregistrează cheltuieli cu materiile prime (faina de grâu), drept pierdere tehnologică astfel

- în anul fiscal 2002, suma de „a” lei rol (... lei ron)
- în anul fiscal 2003, suma de „b” lei rol (.... lei ron)
- în anul fiscal 2004, suma de „c” lei rol (.... lei ron)
- în anul fiscal 2005, suma de „d” lei ron
- în anul fiscal 2006, perioada 01.01-30.09, suma „e” lei ron

TOTAL.....”R” lei ron .

Pentru aceste cheltuieli nedeductibile, organul de inspecție fiscală a calculat taxa pe valoarea adăugată nedeductibilă în suma de y1 lei conform anexei nr. III.2.a a raportului de inspecție fiscală.

Pierderea tehnologică, așa cum susține contestatoarea, era calculată și înregistrată în funcție de producția realizată (3kg faină de grâu pierdere la 50 kg pâine), astfel că pe lângă bonurile de consum zilnice de materii prime, s-au întocmit la sfârșitul fiecărei luni și s-au înregistrat bonuri de consum pe care s-a menționat „faină albă pierderi tehnologice”, deci, nu pe baza unui consum efectiv ceea ce conduce organul de inspecție fiscală la concluzia că aceste bonuri erau menite să acopere pierderile din gestiune.

Pentru justificarea consumurilor de faină de grâu, organul de inspecție fiscală a solicitat societății să-i prezinte normele de consum proprii, aceasta prezentând un proces verbal al adunării generale a acționarilor datat 20.04.2000 prin care se menționează drept normă de consum de 0,82kg faină de grâu la 1 kg pâine, proces verbal despre care organul de inspecție fiscală are suspiciunea că a fost întocmit la data controlului pentru a justifica cheltuielile suplimentare cu materia primă înregistrate în contabilitate și nu reprezintă normă proprie de consum antecalculată pentru produsul fabricat de societate.

În drept, sunt aplicabile prevederile Legii contabilității nr 82/1991, republicată cu modificările și completările ulterioare care precizează la art. 6 că: „(1) **Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.**

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”. OMFP nr. 306/2002 precizează „2.3. - Potrivit prevederilor [art. 6](#) alin. 2 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, modificată și completată prin [Ordonanța Guvernului nr. 61/2001](#), precum și a celorlalte prevederi legale privind întocmirea și utilizarea formularelor comune și a celor cu regim special utilizate în activitatea financiară și contabilă „[...]. Documentele justificative sunt documentele primare care probează legal o operațiune.

2.4. - Documentele justificative cuprind, cel puțin, următoarele elemente principale:

- a) denumirea documentului;
- b) denumirea și sediul persoanei juridice care întocmește documentul;
- c) numărul și data întocmirii acestuia;
- d) menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice (când este cazul);
- e) conținutul operațiunii economice și, dacă este cazul, temeiul legal al efectuării acesteia;
- f) datele cantitative și valorice aferente operațiunii efectuate;
- g) numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, după caz;
- h) alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

În ceea ce privește întocmirea bonurilor de consum (cod 14-3-4A) facem precizarea că acestea servesc ca:

- **document de eliberare din magazie pentru consum a unui singur material, respectiv mai multor materiale, după caz;**

- document justificativ de scădere din gestiune;

- document justificativ de înregistrare în evidența magaziei și în evidența contabilă și **se întocmește** în două exemplare, **pe măsura lansării, respectiv eliberării, materialelor din magazie pentru consum.** Pe verso se consemnează eliberările parțiale care se lichidează în cel mult 24 de ore și se semnează de către toate persoanele care iau parte la efectuarea operațiunii respective.

Se reține deci, faptul că societatea trebuia să întocmească un bon de consum numai atunci când avea loc o lansare, respectiv o eliberare efectivă a materialelor (făină de grâu) de la magazie pentru consum (de fapt așa cum a procedat în cursul lunii) și nu la sfârșitul lunii pe baza calculelor în funcție de cantitatea de pâine produsă în cursul lunii respective.

Se reține că la solicitarea organului de control a prezentat o normă de consum, ori dacă în procesul verbal încheiat în data de 20 aprilie 2000 s-a prevăzut o normă de consum de 0,82 kg făină de grâu/ 1,00 kg pâine rezultă că bonurile zilnice de consum întocmite și înregistrate în contabilitate după această dată cuprind întreaga cantitate de făină de grâu necesară pentru producție și nu ar fi fost necesar să se elibereze cantități suplimentare față de cele normate. De altfel, ținând seama de cerințele reglementărilor legale, societatea avea obligația să prezinte normele de consum întocmite pentru fiecare sortiment de produs finit în parte și nu o normă calculată, așa cum susține, în funcție de capacitatea cuptorului.

Înregistrările în contabilitatea sintetică și analitică se fac pe bază de documente justificative, fie document cu document, fie pe baza unui centralizator în care sunt înscrise mai multe documente justificative al căror conținut se referă la operațiuni de aceeași natură și perioadă. Înregistrările în contabilitate se fac cronologic, prin respectarea succesiunii documentelor după data de întocmire sau de intrare a acestora în unitate și sistematic, în conturi sintetice și analitice, în conformitate cu regulile stabilite pentru fiecare formă de înregistrare în contabilitate.

De asemenea potrivit prevederilor [art. 11](#) alin. (1) din Legea nr. 82/1991, republicată, administratorul societății poartă răspunderea pentru organizarea și conducerea contabilității de gestiune adaptate la specificul activității.

Contabilitatea de gestiune se organizează astfel încât să asigure, în principal, înregistrarea operațiilor privind colectarea și repartizarea cheltuielilor pe destinații, respectiv pe activități, secții, faze de fabricație, centre de costuri, centre de profit, după caz, precum și calculul costului de achiziție, de producție, de prelucrare al bunurilor intrate, obținute, lucrărilor executate, serviciilor prestate, producției în curs de execuție, imobilizărilor în curs etc., din unitățile de producție, comerciale, prestatoare de servicii, financiare și alte domenii de activitate.

Contabilitatea de gestiune trebuie să ofere informații care să asigure o gestionare eficientă a patrimoniului, respectiv:

- informații care stau la baza bugetării și controlului activității de exploatare;

- informații necesare analizelor financiare în vederea fundamentării deciziilor manageriale privind conducerea activității interne;

Contabilitatea de gestiune trebuie organizată astfel încât să asigure evidențierea fluxului costurilor, determinarea costurilor aferente stocurilor, determinarea veniturilor și a rezultatelor în funcție de activitatea care le generează, efectuarea de previziuni, etc. să furnizeze informațiile necesare elaborării de rapoarte și analize interne utilizate de managementul unității în luarea deciziilor.

Cu privire la costul de producție Ordinul MFP nr. 306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene publicat în : M. O. nr 279 bis din 25 aprilie 2002 în Secțiunea 3 Tratamente contabile - pct. 3.1 se precizează următoarele:

Costul de producție al unui bun cuprinde: costul de achiziție al materiilor prime și consumabilelor, celelalte cheltuieli directe de producție, precum și cota cheltuielilor indirecte de producție alocate în mod rațional ca fiind legate de fabricația acestuia.

Pierderile de materiale, manopera sau alte costuri de producție înregistrate peste limitele normal admise, cheltuielile de depozitare, cu excepția cazurilor în care aceste costuri sunt necesare în procesul de producție, anterior trecerii într-o nouă fază de fabricație, regiile (cheltuielile) generale de administrație care nu participă la aducerea stocurilor în forma și locul final, precum și costurile de desfacere, reprezintă exemple de costuri care nu trebuie incluse în costul stocurilor, ci sunt recunoscute drept cheltuieli ale perioadei în care au survenit. Aceste prevederi sunt preluate și în art. 35 (3a) din Secțiunea a 7a OMFP nr. 1775/2004 privind unele reglementări în domeniul contabilității publicat în M.O. nr. 27 bis din 10 ianuarie 2005- Reguli de evaluare, sau în OMFP nr. 1752 din 17 noiembrie 2005 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene publicat în: M.O. nr. 1080 bis din 30 noiembrie 2005 în Secțiunea reguli de evaluare, pct, 55(2) astfel:

(2) Costul de producție sau de prelucrare al stocurilor, precum și costul de producție al imobilizărilor cuprind cheltuielile directe aferente producției, și anume: materiale directe, energie consumată în scopuri tehnologice, manoperă directă și alte cheltuieli directe de producție, precum și cota cheltuielilor indirecte de producție alocată în mod rațional ca fiind legată de fabricația acestora.

(3) În costul de producție poate fi inclusă o proporție rezonabilă din cheltuielile care sunt indirect atribuibile bunului, în măsura în care acestea sunt legate de perioada de producție”.

[...]

În costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor nu trebuie incluse următoarele elemente care se recunosc drept cheltuieli ale perioadei în care au survenit:

- a) pierderile de materiale, manopera sau alte costuri de producție înregistrate peste limitele normal admise;
- b) [...]

Fată de cele de mai sus se reține că societatea trebuia să întocmească și să prezinte organului de inspecție fiscală calculația costului complet pe produs, raportul de producție întocmit pentru fiecare perioadă de gestiune în parte deoarece în art. 77(1) și 78 din O.G. nr 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare se stipulează:

Art.77 Obligația de a conduce evidența fiscală

.(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a obligațiilor fiscale de plată datorate, contribuabilii sunt obligați să conducă evidențe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

Art.. 78 Reguli pentru conducerea evidenței contabile și fiscale

[...] (4) Contribuabilii sunt obligați să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror alte documente prevăzute de lege.

(5) Contribuabilii sunt obligați să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și de evidență contabilă stabilite prin lege, achiziționate numai de la unitățile stabilite prin normele legale în vigoare, și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.”

Având în vedere că în susținerea contestației societatea nu aduce probe documente sau argumente care să nu fi fost luate în considerare de organul de inspecție fiscală și față de precizările de mai sus se reține că în mod corect și legal organul de inspecție fiscală a considerat "pierderile tehnologice" înregistrate în contabilitatea societății conform bonurilor de consum întocmite pe seama unor calcule în funcție de producția realizată și nu pe seama unei operațiuni de eliberare efectivă de materii prime sau materiale de la magazie către secția de producție, drept cheltuieli nedeductibile și aplicând prevederile art. 18(a). și art. 19 (b) din Ordonanța de urgență nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, cu modificările și completările ulterioare, art.128 alin 3 lit. e) și art.22 alin. (4 și 6) din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată cu modificările și completările ulterioare și art. 128 alin 3 lit. e) și art. 145 alin 5l it. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și a normelor de aplicare a acestor acte normative a calculat taxa pe valoarea adăugată nedeductibilă în sumă de y1 lei din care de plată tva în suma de „q” lei (y1 lei t.v.a. nedeductibila „-S1” lei soldul sumei negative din ultimul decont de tva) și, pe cale de consecință în conformitate cu prevederile art. 186(1) al O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală urmează să se respingă contestația pentru suma de 4.488 lei ca neîntemeiată.

b) Referitor la obligația de plată stabilită suplimentar de organul de inspecție fiscală în sumă de „p” lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor neînregistrate în evidența contabilă.

În fapt, organul de inspecție fiscală a stabilit prin Decizia de impunere nr. 10 din 24.04.2007 taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă de „S1” lei din care „p” lei ca urmare a constatării faptice că în luna august 2005 societatea nu a înregistrat în evidența contabilă factura nr. f1 /31.08.2005 cu tva colectată în sumă de d lei și factura nr. f2/31.08.2005 cu tva colectată în sumă de t lei.

În drept, la art.176 alin. (1) lit. c și lit.d din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se precizează:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; [...].” iar la pct.12 din Ordinul nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se stipulează următoarele:

“12.1. Contestația poate fi respinsă ca :[...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;” organele de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste aceste sume.

Având în vedere cele precizate mai sus, precum și faptul că societatea nu aduce nici un argument în susținerea contestației care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se va respinge contestația formulată de S. C. „M” S.R.L. ca nemotivată pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de “p” lei.

2..Referitor la suma reprezentând majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, stabilite prin Decizia de impunere încheiată la data de 24.04.2007 se reține că stabilirea de majorări și penalități aferente taxei pe valoarea adăugată, în sarcina contestatoarei reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul. Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut debitul de natura taxei pe valoarea adăugată, iar prin contestație nu se prezintă argumente privind modul de calcul al dobanzilor și penalităților, S.C. „M” S.R.L. datorează și suma de „S2” lei cu titlul de majorări și penalități aferente taxei pe valoarea adăugată reprezentând măsura accesorie, conform

principiului de drept “accessorium sequitur principale”, drept pentru care contestatia referitoare la acest capat de cerere urmeaza **să fie respinsă ca neintemeiată**.

Pentru considerentele aratate si in temeiul art. 176, art. 179 alin.(1) lit. a), art. 180, art.183 si art.186(1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se

DECIDE:

Respingerea contestației formulată de S.C. „M” S.R.L. „V” pentru suma totală de 7.895 reprezentând taxă pe valoarea adăugată de plată în sumă de „S1” lei și majorări aferente în sumă de „S2” lei, ca neîntemeiată.

În temeiul art.179 alin.(2) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, prezenta decizie de soluționare a contestației este definitivă în sistemul cailor administrative de atac și poate fi atacată, potrivit art.188 alin.(2) din același act normativ, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, respectiv la Tribunalul „V”, în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR EXECUTIV.

Red/dact: 4 ex